

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **KOVOSVIT MAS Machine Tools, a. s.**, IČO: 07333536,
se sídlem náměstí Tomáše Bati 419, 391 02 Sezimovo Ústí,
zastoupené JUDr. Janem Nekolou, advokátem
se sídlem Opletalova 1015/15, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Hospodářská komora ČR**,
se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soud vrací žalobkyni soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2 000 Kč, který jí bude vyplacen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jana Nekoly, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (která je právní nástupkyní dosavadní žalobkyně KOVOSVIT MAS, a. s., IČO: 26047284) se podanou žalobou domáhala určení nezákonného zásahu, který měl spočívat ve vydání osvědčení žalovanou o vyšší moci ze dne 17. 1. 2018, čj. 5C/5000/2018.
2. Z tvrzených skutkových okolností vyplynulo, že právní předchůdkyně žalobkyně uzavřela se společností ALTA, a. s., IČO: 29287391 (dále jen „ALTA“) rámcovou smlouvu ve znění následných specifikací (dílčí smlouvy) na prodej tzv. zboží dvojího užití ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 594/2004 Sb., jímž se provádí režim Evropských společenství pro kontrolu vývozu, přepravy, zprostředkování a tranzitu zboží dvojího užití (dále jen „zákon č. 594/2004“), které tato společnost měla prodávat dále svému partnerovi z Ruské federace (dále jen „Smlouva“). Jednou z povinností společnosti ALTA, jakožto kupujícího, bylo také zajištění vývozních formalit, včetně vývozních povolení, která byla vydána Ministerstvem průmyslu a obchodu (dál jen „MPO“) s platností od 18. 7. 2017 do 31. 5. 2018. Následně dne 20. 12. 2017 ALTA sdělila žalobkyni, že MPO s ní oznámeními ze dne 15. 12. 2017 zahájilo správní řízení z moci úřední o pozastavení platnosti těchto povolení. Současně MPO téhož dne vydalo dvě rozhodnutí čj. MPO 79596/2017 a čj. MPO 79258/2017, v nichž společnost ALTA nařídilo zdržet se využívání účelu, pro který byla vývozní povolení udělena (dále jen „rozhodnutí MPO o pozastavení vývozních povolení“). Společnost ALTA proto žalobkyni sdělila, že z důvodu vyšší moci není schopna dostát svým závazkům ze Smlouvy. Poté vydala žalovaná osvědčení ze dne 17. 1. 2018, v němž žalobkyně spatřuje nezákonný zásah.
3. Žalobkyně se cítí být dotčena na svých právech tím, že žalovaná vybočila ze své působnosti v oblasti veřejné správy, v rámci které je oprávněna vydávat osvědčení. Žalovaná tak

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

způsobila zásah do právní sféry žalobkyně tím, že postavení žalobkyně v rámci uvedeného obchodního vztahu je nejisté, neboť společnost ALTA se právě s odkazem na vydané osvědčení vyhýbá plnění svých smluvních povinností, čímž vzniká žalobkyni škoda, a dále tím, že značně ztěžuje postavení žalobkyně v případném soudním sporu s ALTA ve věci vymáhání závazků, neboť toto osvědčení má povahu veřejné listiny [§ 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky; dále jen „zákon o Hospodářské komoře“].

4. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná nebyla zmocněna k vydání osvědčení, a že osvědčení bylo vydáno v rozporu se zákonem, a to z důvodů, že absentoval mezinárodní prvek ve smluvním vztahu, pro který bylo osvědčení vydáno, a dále, že osvědčení obsahovalo i právní posouzení určitých skutečností, a tedy nešlo o pouhé osvědčení existence těchto skutečností. Podrobnější argumentaci k těmto důvodům žalobkyně uvedla v části IV. a V. žaloby. Z tam uvedených skutečností dle žalobkyně vyplývá, že společnosti ALTA ve splnění jejich smluvních povinností nezabránila okolnost vyšší moci, neboť rozhodnutí MPO o pozastavení vývozních povolení nenaplňují znaky § 2913 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“), ani čl. 15 rámcové smlouvy definující vyšší moc. Na tom nemůže nic změnit ani vydané a napadené osvědčení žalované, neboť právní vztah, pro který bylo vydáno, nemá mezinárodní charakter, je tedy v rozporu s § 4 odst. 1 písm. g) zákona o Hospodářské komoře, a proto žalovaná při jeho vydání překročila svou pravomoc.
5. Soud se nejdříve zabýval splněním podmínek pro projednání žaloby. Prvně soud řešil otázku, zda je Hospodářská komora pasivně legitimována jako žalovaná v řízení o žalobě před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) v této věci.
6. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
7. Podle § 83 věty před středníkem s. ř. s. *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah.*
8. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), a dále též, podle písm. c) téhož ustanovení, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu.*
9. Z posledně citovaného ustanovení vyplývají tři kritéria pro určení, zda lze žalovaného považovat za správní orgán, tj. musí jít (i) o orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiný orgán; (ii) současně mu musí být svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob; a (iii) toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2008, čj. 4 Ans 9/2007-197, č. 1717/2008 Sb. NSS).

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě svou pasivní legitimaci popřela. S odkazem na komentářovou literaturu a definici (legislativní zkratku) správního orgánu v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvedla, že nesplňuje ani jedno z kritérií správního orgánu. Vydání osvědčení není činností v oblasti veřejné správy a nerozhoduje se zde ani o právech a povinnostech fyzických či právnických osob. Pouze se osvědčuje daná skutečnost.
11. K tomu soud uvádí následující: „*Právnickými osobami, kterým je svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, jsou předně jednotlivé profesní komory. V pozici správního orgánu vystupují zásadně při rozhodování o veřejných subjektivních právech svých členů, typickým příkladem takového rozhodování je výkon disciplinárních pravomocí (obecně k profesním komorám viz rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. 1 As 21/2004 [688/2005 Sb. NSS], nebo rozsudek MS ze dne 2. 4. 2003, sp. zn. 28 Ca 152/2001 [90/2004 Sb. NSS].*“ (viz BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 4, bod II. D. 2.). Není pochyb o tom, že žalovaná je právnickou osobou, tj. splňuje kritérium vyjmenované výše v bodě 9. (i), což výslovně vyplývá i z § 2 odst. 4 zákona o Hospodářské komoře. Právnické osoby jsou umělé právní útvary, odvozené od osob fyzických a zásadně vybavené právními způsobilostmi adekvátními osobám fyzickým. Právnické osoby lze dělit na právnické osoby soukromého a veřejného práva. Právnické osoby veřejného práva jsou subjekty, které mají právní způsobilost k právům a povinnostem jak v oblasti práva veřejného, tak práva soukromého. Existují na základě veřejnoprávního uznání a mohou být zřizovány jen zákonem nebo vrchnostenským aktem na základě zákona (viz HENDRYCH, D. a kol. Právnický slovník, Praha: C. H. Beck, 2009). Žalovanou lze v tomto ohledu považovat za sdružení podnikatelů založené na základě zákona o Hospodářské komoře, jehož účel vyplývá z § 2 odst. 1 tohoto zákona, konkrétně podpora podnikatelských aktivit mimo zemědělství, potravinářství a lesnictví, a prosazování a ochrana zájmů a zajišťování potřeb jejich členů.
12. Samotnou působnost žalované demonstrativně (příkladem) vymezuje § 4 zákona o Hospodářské komoře v odst. 1 písm. a) až m). Podle § 4 odst. 1 písm. g) citovaného zákona *komory v rámci své působnosti zejména vystavují osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě; tato osvědčení mají povahu veřejných listin.* Žalovaná tak nezajišťuje pouze potřeby podnikatelských subjektů, které jsou jejími členy, ale tato osvědčení vystavuje (a nikdo jiný, než ona) i pro další, tzv. „třetí“ subjekty, pokud jsou k tomu dány podmínky. Tuto působnost jí stát prostřednictvím zákonodárce výslovně svěřil v právě citovaném ustanovení. Lze tedy dovodit - na rozdíl od názoru žalované vyjádřeného ve vyjádření k žalobě - že v tomto rozsahu žalovaná vykonává též činnost v oblasti veřejné správy. Na obdobné závěry lze poukázat i v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2018, čj. 29 Af 24/2016-105, který v tam uvedené věci mimo jiné posuzoval postavení Krajské hospodářské komory Královéhradeckého kraje (v dané věci coby žalobkyně) jako veřejného zadavatele z hlediska zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Zdejší soud si je vědom specifického účelu zákona o veřejných zakázkách, odlišného od zákona o Hospodářské komoře či od soudního řádu správního, kdy kritéria pro určení veřejného zadavatele (a tedy subjektu obligatorně podléhajícího tomuto zákonu při zadávání veřejných zakázek) obecně nejsou totožná pro určení, zda daný subjekt splňuje podmínky žalovaného správního orgánu ve smyslu legislativní zkratky podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Avšak podstatný, kontextem tam posuzované věci nedotčený a na právě projednávanou věc použitelný je závěr

Krajského soudu v Brně týkající se otázky výkonu působnosti Hospodářské komory v oblasti veřejné správy, se kterým se ztotožňuje i tento soud.

13. Krajský soud v Brně na str. 11, v předposledním odstavci a dále na str. 12 citovaného rozsudku konkrétně uvedl, že „[p]rostřednictvím § 4 odst. 1 písm. g) pak zákonodárce svěřuje do působnosti HK ČR vystavování osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě. Tato osvědčení mají ze zákona charakter veřejných listin. Jak výslovně zmiňuje důvodová zpráva k zákonu o HK ČR a AK ČR, mezi tato osvědčení spadá například osvědčení o původu zboží. [...]. Vydávání těchto osvědčení žalobkyně nezajišťuje jen pro členy HK ČR, nýbrž pro každý subjekt, který o certifikát požádá a splní stanovené podmínky. Ačkoliv žalobkyně v řadě svých aktivit působí výlučně vůči podnikatelským subjektům, které jsou jejími členy, při vydávání certifikátů směřuje svou činnost vůči neurčitému okruhu osob ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 98/2010-399 [...].

Zákonem o HK ČR a AK ČR dává stát jasně najevo, že má zájem na existenci (vzniku a trvání) HK ČR, jakožto subjektu podporujícího podnikatelské aktivity v České republice, tedy přispívajícího k fungujícímu tržnímu hospodářství (k fungující hospodářské soutěži). Zároveň je ze zákona patrná snaha státu prostřednictvím tohoto subjektu zajišťovat vydávání stěžejních dokumentů v oblasti mezinárodního obchodu (zejména pak v oblasti cel), kterým dává formu veřejné listiny. Tento krok zákonodárce rozhodně nelze interpretovat jako vzdání se práva kontrolovat určitou oblast mezinárodního obchodu, nýbrž jako pověření vykonávat konkrétně stanovenou činnost, která je obecně oprávněním státu [adresátem těchto oprávnění (potažmo povinností) je totiž dle příslušných mezinárodních úmluv či unijního práva právě smluvní, respektive členský stát]. Například nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve svých čl. 48 až 54 výslovně stanoví, že osvědčení o původu mohou vydávat „pověřené subjekty“. I z této formulace je zřejmé, že se stát nezabývá své pravomoci, pouze pověřuje určité subjekty jejím výkonem. Vydávání celních dokumentů ve formě veřejných listin je nutno chápat jako výkon veřejné správy, na němž má stát obecný zájem. V této činnosti proto soud spatřuje zjevné uspokojování potřeb veřejného zájmu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bod 1 ZVZ.“ (pozn. soudu - podtržení doplnil městský soud).

14. V tomto ohledu lze tedy konstatovat, že žalovaná splňuje i dílčí kritérium (iii) legislativní zkratky pojmu „správní orgán“.
15. Zbývá tedy posoudit, zda má žalovaná v této oblasti veřejné správy též svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [kritérium (ii)], tj. kritérium, které musí být splněno kumulativně. Předně je nutno předznámenat, že legislativní zkratka „správní orgán“ je v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zavedena poněkud nekoncepčně, „tj. v ustanovení vymezujícím pravomoc správních soudů k přezkumu správních rozhodnutí. S ohledem na tuto pravomoc je také pojem správní orgán definován. Je však nepochybné, že je třeba tuto definici vztáhnout rovněž k dalším pravomocem správních soudů. Ačkoliv tak hovoří o „rozhodování“ o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, zatímco například v případě nezákonných zásahů pojmově nejde o „rozhodování“, je nutno tuto definici přiměřeně aplikovat rovněž při výkladu pojmu správní orgán užívaném v ustanoveních upravujících řízení o ochraně proti nečinnosti nebo před nezákonným zásahem (správního orgánu).“ [viz BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 4 odst. 1 písm. a)]. Legislativní zkratka pojmu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

„správní orgán“ podle písm. a) citovaného ustanovení, resp. její kritéria, tak *mutatis mutandis* dopadá i na písm. c) tohoto ustanovení, tj. i na rozhodování soudů ve správním soudnictví o ochraně před nezákonným zásahem. Jinak řečeno, v daném případě je třeba zkoumat, zda žalovaná ve své působnosti v oblasti veřejné správy může *zasáhnout* práva a povinnosti fyzických a právnických osob.

16. Pod pojem „zásah“ ve smyslu výše citovaného § 82 s. ř. s. lze přitom podřadit velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Jde často o neformální úkony např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Jedná se tedy obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Je-li takový zásah v mezích právního řádu, děje se po právu; ochrana se poskytuje pouze proti zásahům, které se v rozporu s objektivním právem dotýkají právní sféry žalobce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 344/2016-42).
17. Naopak, co se rozumí pojmem „osvědčení“, soudní řád správní blíže neosvětluje (na rozdíl od definice pojmu rozhodnutí - § 65 odst. 1 s. ř. s.). *„Jeho legální definici nelze nalézt ani v jiném právním předpisu. Ustanovení § 154 až 158 SpŘ sice upravuje situace, kdy správní orgán vydává vyjádření, osvědčení nebo sdělení, avšak ani zde se podstaty osvědčení dobrat nelze. Podle teorie správního práva „osvědčení úředně potvrzuje skutečnosti, které jsou v něm uvedeny. Na rozdíl od deklaratorního správního aktu se osvědčení vydává v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění (kdy není o věci pochybnost nebo spor a kdy není zapotřebí ani jinak použít správního uvážení nebo vyložit neurčitý pojem – osvědčují se skutečnosti úředně zřejmé, zpravidla z vnitřních zdrojů vykonavatele veřejné správy, který osvědčení vydává). Osvědčení je veřejnou listinou. Platí pro ně presumpce správnosti. Proti osvědčení se nelze bránit žádným formálním oprávněným prostředkem, nýbrž důkazem opaku. Pokud není opak prokázán, platí, že obsah osvědčení odpovídá skutečnosti. Nezákonné osvědčení lze dnes rovněž formálně zrušit.“ (Hendrych a kol., s. 287).“ (viz BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 79, bod I. B. 2.). Z uvedeného vyplývá, že vydání osvědčení se zásadně děje na základě již dříve existujících skutečností, které daný skutkový a právní stav založily.*
18. Tak tomu bylo dle přesvědčení tohoto soudu i v posuzovaném případě. Práva a povinnosti osob byla dotčena již samotnými úředními skutečnostmi, které vedly k vydání osvědčení – v daném případě rozhodnutími MPO o pozastavení vývozních povolení ze dne 15. 12. 2017. Z tvrzení žalobkyně, ani z předloženého spisového materiálu, přitom nevyplynulo, že by se žalobkyně snažila zvrátit obsah osvědčení u žalované „důkazem opaku“ a zpochybnit tak obsah osvědčení. Žalovaná tedy sice vykonává působnost v oblasti veřejné správy, která spočívá ve vydávání osvědčení *deklarujících* již určité objektivní skutečnosti, avšak není ji svěřena pravomoc autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech (autoritativně zasahovat do práv a povinností) fyzických a právnických osob [kritérium (ii)]. Z tohoto pohledu proto dle přesvědčení soudu nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek definice správního orgánu podle § 4 s. ř. s.
19. Soud přitom nezpochybňuje, že žalovaná v určitých specifických případech může být pasivně legitimována (tj. v pozici žalované, např. coby povinného subjektu v případech

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

sporů vzniklých v řízení o žádosti o informace – k tomu přiměřeně srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2019, čj. 6 As 282/2018-46, týkající se Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR), v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí ve správním soudnictví z důvodu jejího zvláštního právního postavení a účelu, není tomu tak bezvýhradně ve všech dalších typech řízení podle soudního řádu správního. V každém jednotlivém případě musí soud zkoumat splnění zákonných podmínek řízení, včetně otázky pasivní legitimace. V projednávaném případě tato podmínka splněna nebyla.

20. Soud v této souvislosti nepominul ani (již citovaný) rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 344/2016-42, v němž se NSS vyjádřil k otázce, zda osvědčení (zde vydané podle § 125 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon) může představovat nezákonný zásah správního orgánu, a v němž konstatoval, že v určitých případech tomu tak být může. NSS konkrétně uvedl, že *„osvědčení vydané dle § 125 stavebního zákona by mohlo představovat nezákonný zásah do práv stěžovatelky, proti kterému by byla přípustná obrana dle § 82 a následujících s. ř. s., pokud by bylo vydáno v rozporu s hmotným právem, nebo pokud by pro jeho vydání vůbec nebyly naplněny zákonné předpoklady uvedené v § 125. K prvnímu z uvedených případů by došlo například za situace, kdy by bylo osvědčení vydáno, přestože stavba svým stavebně-technickým řešením neumožňuje nerušené užívání objektu k deklarovanému účelu, a to takové povahy, že by se to mohlo dotýkat právní sféry stěžovatelky (například by byl osvědčen účel bydlení u stavby bez některého z přípustných způsobů likvidace odpadních vod, v důsledku čehož by mohla brozit kontaminace pozemku stěžovatelky). K druhé ze situací by mohlo dojít tehdy, pokud by stěžovatelka tvrdila a byla schopna prokázat, že ve věci nejde o případ, chybějících dokladů, ale že stavba byla zkolaudována pro jiný účel, než je uveden v osvědčení vydaném postupem dle § 125 (potom by bylo namístě vést řízení o změně v užívání stavby podle § 126), nebylo vůbec povoleno její užívání (a je namístě některý z postupů podle § 120 nebo § 122), případně nebylo povoleno ani její provedení (a má být zahájeno řízení o odstranění takové stavby podle § 129). K žádné z těchto situací však v nyní projednávané věci nedošlo.“* (bod [36] cit. rozsudku NSS, podtržení doplnil městský soud).
21. V právě posuzovaném případě se však závěry NSS v citovaném rozsudku na tuto věc použít nedají, neboť jde o skutkově i právně zcela odlišnou věc. Předně v citované věci probíhalo standardní stavební řízení před typickým správním orgánem (stavebním úřadem), o jehož povaze není pochyb. V daném stavebním řízení byla žalobkyně řádným účastníkem, a tedy měla všechna procesní práva, navíc na vydání osvědčení teprve měla (mohla) navazovat další správní řízení, příp. jejich fáze. V nyní projednávané věci však klasické správní řízení při vydávání osvědčení neprobíhalo, nelze ani hovořit o tom, že by byla žalovaná typickým správním orgánem, žalobkyně nebyla účastníkem žádného řízení, a to ani řízení o vydání rozhodnutí MPO o pozastavení vývozních povolení, a na vydání osvědčení tak ani nenavazovala další správní řízení či jejich fáze.
22. Pokud by soud přistoupil meritornímu přezkumu, nelze ani pominout skutečnost, že skutkově se osvědčení týkalo otázky, která žalobkyni ve shora uvedené věci přímo zasahovala (osvědčení u pasportizace stavby mělo přímý vliv na výsledek stavebního řízení). Otázkou přímého zásahu v nyní posuzované věci se však soud nezabýval, neboť ta by mohla být předmětem řízení až v případě, že by věc bylo možno věcně projednat.
23. Tak tomu ale z důvodu nesplnění podmínek řízení není, neboť podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

proto v řízení pokračovat. (podtržení doplnil městský soud). Vzhledem k tomu, že nebyly splněny podmínky podle § 4 odst. 1 písm. a) a c) ve spojení s § 83 s. ř. s., a tento nedostatek je neodstranitelný, soud žalobu odmítl.

24. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle kterého v případě odmítnutí žaloby nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků.
25. Výrokem III. vrátil soud žalobkyni zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle tohoto ustanovení, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 31. července 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu